

har fulgt ved Meddelelsen af Dispensationer, og med Bestemmelsen i Loven af 4de Marts sidst. § 4.

3. Bestemmelsen under Nr. 3 vil som hidtil blive den, der hyppigst kommer til Anvendelse paa sædvanlige Landbygninger.

Naar et Sted bestaaer af flere Bygninger, hvoraf nogle henhøre til 1ste og andre til 2den Afdeling, er det en Selvsølge, at den lovbestedte Afstand fra Nabostederne maa iagttages med Hensyn til enhver af disse. Den Omstændighed, at et Sted af 2den Afdeling har een eller flere fremstudte teglhængte Bygninger, som ligge indenfor respective 20 og 50 Alen fra Naboen, formindsker nemlig ikke Brandfaren for de øvrige straatakkede Bygninger, hvortil disse ligesuldt ere udsatte for Antændelse ved, at Ilden fra den brændende Nabobygning af Binden føres hen paa Taget. Tværtimod vil den mellemliggende Bygning af 1ste Afdeling, især naar den ligger tæt op til Naboen brændende Bygning, let kunne blive en Leder for Ilden til de fjernere liggende Bygninger af 2den Afdeling.

Skjøndt mellemliggende Plankeværk, Stakit eller Riisgjerde o. desl. ogsaa kunne blive Ledere for Ilden fra den ene Eiendom til den anden, er der dog ikke fundet Anledning til at tage Hensyn hertil, da sige Gjenstande i Tilfælde af Ildbrand som oftest let kunne nebbrydes og bortskaffes. Der er derfor ikke fundet Anledning til at gjentage Forbudet i Forordn. af 29de Febr. 1792 § 3 imod at sætte Riisgjerde mellem Bygningerne i Byerne; jfr. § 89 i Bygningsloven af 17de Marts 1856.

§ 10.

Bestemmelsen i den egl. Resol. af 3die Juli 1812, at Pl. af 8de Decbr. 1809 ikke skal forstaaes om Mellemrummet imellem tvende Bygninger, som begge ere teglhængte, i Forbindelse med den Omstændighed, at det ikke er iagttaget, at der desuagtet i Henhold til den oprindelige Regel i Forordn. af 29de Febr. 1792 § 3 skulde være „fornødent Mellemrum“ mellem de forskjellige Steder, har havt til Følge, at der i Tidens Løb er blevet op-

ført en Deel Steder, der stode umiddelbar til hinanden, og da Resolutionen alene lægger Bøgt paa Taget, men ikke paa den øvrige Bygningsmaade, findes blandt disse en Deel, som ifølge Reglen i § 2 ville være at henføre til den brandsarlige Bygningsmaade. Da det er indlysende, at Ilden, uagtet den solidere Tagbedækning, let forplantes fra den ene Bygning til den anden, naar Dervæggene ikke bestode fornøden Modstandskraft eller endog ere ligefremme Ledere for Ilden, er det nødvendigt at give bestemte Regler for, hvorledes der for Fremtiden maa bygges indenfor den i § 9 bestemte Afstand af 5 Alen.

Skjøndt størst Betryggelse vilde opnaaes, naar begge Bygninger, foruden at forsynes med Brandmuur paa den eller de Sider, der vende ind imod Naboen Bygning eller Byggegrund, heelt igjennem udvendig opføres af Grundmuur, har man dog ikke troet at burde gjøre dette Sidste til almindelig Betingelse, da det i Kjøbstæderne er tilladt at opføre Bygninger af Muur og Bindingsværk umiddelbar op til Nabostederne, naar de adskilles fra disse ved en forsvarlig Brandmuur. Man har derfor, uagtet der, som ovenfor berørt, i Kjøbstæderne samvirke flere Omstændigheder til Betryggelse mod Brandfare, troet det tilstrækkeligt, at begge de paagjældende Steder henhøre til 1ste Afdeling og forsynes med Brandmuur imod hinanden.

Med Hensyn til de Gjenstande, der udfordres, for at en Muur skal kunne ansees for en Brandmuur, har man troet at burde slutte sig til det hidtil vedtagne Begreb, jfr. Forordn. af 6te April 1832 § 14 Lit. B. og Lov af 4de Marts 1857 § 4; hvortil der ikke er fundet Anledning til at optage de strengere Bestemmelser i Henseende til Murens Højde og Tykkelse, som indeholdes i Bygningsloven af 17de Marts 1856 for Kjøbenhavn § 35.

Da det jævlig er yderst vanskeligt og undertiden saa godt som umuligt for den, hvis Bygning afbrænder, i Nærheden at erholde en anden passende Byggeplads, som ligger i lovbefalede Afstand fra andre Steder, og det stundom kan være et Velfærdssanliggende for den Brandlidte at undgaae en tvungen Ud-